

Küresel Ücret Raporu 2024-25:

Ücret eşitsizliği küresel olarak azalıyor mu?

Yönetici özeti

Bölüm I. Ücretlerdeki son eğilimler

Küresel Ücret Raporu 'nun bu baskısı, reel ücret artışını negatif bölgeye iten sürekli fiyat artışları döneminin ardından, küresel düzeyde ortalama nominal ücretlerin enflasyondan daha hızlı büyümeye geri döndüğünü ortaya koymaktadır. Enflasyondaki kademeli düşüş 2023 yılında başladı ve 2024 yılında daha belirgin hale geleceği tahmin ediliyor. Bu düşüş dünya genelinde farklı hızlarda gerçekleşmiş, yüksek gelirli ülkelerde fiyat artışı belirgin bir şekilde yavaşlarken, birçok yükselen ve gelişmekte olan ülkede enflasyon -azalmış olsa da- sert bir gerçeklik olmaya devam etmiştir. Enflasyonu kontrol altına almak için alınan önlemler, salgın sonrası güçlü toparlanmayı soğutma etkisine sahip olsa da, küresel ekonomik büyüme dirençli olmuş ve 2023'te yüzde 3,3'e ulaşmıştır ve 2024'te sadece marjinal olarak yüzde 3,2'ye düşeceği tahmin edilmektedir.

Küresel reel ücret artışı 2022'de yüzde -0,9'a düştükten sonra 2023'te toparlanarak yüzde 1,8'lik bir artış kaydetmiştir. Hızlı ücret artışı küresel ortalamayı önemli ölçüde etkileyen Çin hariç tutulduğunda, küresel reel ücret artışı 2022'de yüzde -1,5'ten 2023'te yüzde 1,3'e yükselmiştir. Gelişmiş ve gelişmekte olan G20 ekonomileri arasında reel ücret artışında belirgin bir fark devam etmektedir. Gelişmiş G20 ekonomileri reel ücretlerde iki yıl üst üste düşüş kaydederken (2022'de yüzde -2,8 ve 2023'te yüzde -0,5), gelişmekte olan G20 ekonomilerinde reel ücret artışı her iki yıl için de pozitif kalmıştır (2022'de yüzde 1,8 ve 2023'te yüzde 6,0).

Yılın ilk iki çeyreğine ilişkin ön veriler, küresel reel ücret artışının 2024 yılında yüzde 2,7 ile 15 yıldan uzun bir sürenin en büyük artışını kaydettiğine işaret etmektedir. Çin hariç tutulduğunda, 2024 yılında küresel reel ücret artışının yüzde 2,3 olacağı tahmin edilmektedir. Yine 2024 yılında, iki yıllık negatif büyümenin ardından, gelişmiş G20 ekonomilerindeki reel ücret artışı yüzde 0,9 ile pozitive dönerken, gelişmekte olan G20 ekonomileri yüzde 5,9'luk bir artış kaydetmiştir.

Bölgesel düzeydeki verilere bakıldığında, reel ücret artışı heterojen olmaya devam etmekte, ortalama ücretler Asya ve Pasifik, Orta ve Batı Asya ve Doğu Avrupa'da dünyanın geri kalanına kıyasla daha hızlı artmaktadır. Afrika, Asya ve Pasifik ile Orta ve Batı Asya 2022 yılında ortalama reel ücretlerde artışa tanık olan tek bölgeler olurken, ortalama reel ücretler Doğu Avrupa'da yüzde -0,8 ile Kuzey, Güney ve Batı Avrupa'da yüzde -3,8 arasında değişen düşüşlerle diğer tüm bölgelerde azalmıştır. 2023 yılında reel ücret artışı, sırasıyla yüzde -2,4 ,0,0 -0,3 büyüme yaşayan Afrika, Kuzey Amerika ve Kuzey, Güney ve Batı Avrupa istisnaları dışında, çoğu bölgede pozitive dönmüştür. Ortalama reel ücretlerin büyük ölçüde sabit kaldığı Afrika ve Arap Devletleri dışında, 2024 yılında tüm bölgelerde ortalama reel ücretler artmış olup, artışlar Orta ve Batı Asya'da yüzde 17,9'dan Kuzey Amerika'da yüzde 0,3'e kadar değişmektedir.

Rapor, ortalama olarak, yüksek gelirli ülkelerdeki işgücü verimliliğinin 1999-2024 döneminde reel ücretlerden daha hızlı arttığını ortaya koymaktadır (toplamda yüzde 29'a karşılık yüzde 15). İki seri arasındaki farkın büyük kısmı 1999 ve 2006 yılları arasında oluşmuş, sonrasında ise 2008-09 mali krizi ve COVID-19 krizi sırasındaki geçici sapmalar dışında paralel olarak gelişmiştir.

2022 ve 2023'te, normalden daha fazla ülke asgari ücret(ler)inin seviyesini ayarlamıştır, bu da asgari ücret politikalarının genel olarak enflasyondaki artışa duyarlı olduğunu göstermektedir. Ancak, çoğu durumda, değişiklikler asgari ücret alanların hayat pahalılığındaki artışı telafi etmek için yeterli olmamıştır. 160 ülkeden oluşan bir örneklem kullanılarak elde edilen veriler, ülkelerin yaklaşık yüzde 60'ının 2022 yılında asgari ücret(ler)inin değer(ler)ini ayarladığını, ancak dört ülkeden yalnızca birinde bu değişikliklerin asgari ücret(ler)inin gerçek değer(ler)inde bir artışla sonuçlandığını ortaya koymaktadır. Örneklemedeki ülkelerin yüzde 55'inde asgari ücret(ler) 2023 yılında reel olarak artmış olsa da, çoğu durumda artışlar önceki iki yıldaki düşüşleri telafi edecek kadar büyük olmamıştır.

Asgari ücretlerin, ekonomik faktörler de dikkate alınarak, düşük ücretlilerin satın alma gücünü koruyacak şekilde ayarlanması bir öncelik olmaya devam etmelidir. Rapor, 2021 ve 2022 yıllarında yaşanan hayat pahalılığı krizinin, gelirlerinin daha büyük bir kısmını fiyatları ortalama tüketici fiyat endeksinden daha hızlı artan temel mal ve hizmetlere harcayan düşük ücretliler ve aileleri üzerinde daha büyük bir etkiye sahip olduğunu teyit ettiği için bu özellikle önemlidir.

Bölüm II. Yirmi birinci yüzyılda işgücü gelir eşitsizliğindeki eğilimler

Raporun İkinci Bölümü, yirmi birinci yüzyılın ilk çeyreğinin büyük bir kısmını kapsayan bir dönem boyunca ücret ve işgücü geliri eşitsizliğinin küresel, bölgesel ve ülke düzeyinde analizlerini sunmaktadır. Ücretler yalnızca ücretli çalışanlarla ilgili olsa da, “işgücü geliri” kavramı hem ücretli hem de ücretli olmayan çalışanların kazançlarını içerir ve ücretli çalışanlar çalışan nüfusun yaklaşık yüzde 48'ini oluşturur. Hanehalkı gelir eşitsizliğinin azaltılması dünya genelinde birçok politika yapıcı için bir hedeftir. İşgücü geliri dünya genelinde çoğu hane için temel geçim kaynağını temsil ettiğindenⁱ, işgücü geliri eşitsizliği genel hane geliri eşitsizliğinin önemli bir belirleyicisidir. Raporun II. bölümü ilk olarak ücret eşitsizliğini inceleyerek başlamakta ve daha sonra analizi işgücü geliri eşitsizliğini inceleyecek şekilde genişletmektedir. Rapor, düşük ücretli çalışanların payı, Palma oranıⁱⁱ ve ondalık dilim oranlarına dayalı dört ölçü olmak üzere farklı eşitsizlik ölçüleri kullanmaktadır.

Dünyanın dört bir yanındaki ülkelerde yüksek ücret eşitsizliği devam ediyor

Küresel ücretli çalışan nüfusunun yaklaşık yüzde 76'sını oluşturan 82 ülke için saatlik ücretlere ilişkin son anket verilerini kullanan rapor, ücret eşitsizliği düzeyinin ülkeler arasında önemli ölçüde farklılık gösterdiğini, düşük gelirli ülkelerin ortalama olarak en yüksek, yüksek gelirli ülkelerin ise en düşük ücret eşitsizliği düzeyine sahip olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bulgular, farklı ücret eşitsizliği ölçütleri kullanıldığında da tutarlılık göstermektedir. Düşük gelirli ülkelerde, ortalama olarak, ücretli çalışanların yaklaşık yüzde 22'si ülkelerindeki medyan saatlik ücretin yarısından daha az ücret alırken, bu oran alt-orta gelirli, üst-orta gelirli ve yüksek gelirli ülkelerde sırasıyla yüzde 17, 11 ve 3'e düşmektedir. Ortalama olarak, orta-üst gelir grubundakiler arasındaki ücret eşitsizliği, ücret dağılımının alt yarısındakilerden daha yüksektir. Farklı politikaların ücret dağılımının farklı noktalarında ücret eşitsizliğini azaltmada etkili olması muhtemel olduğundan, bu bulgunun önemli politika çıkarımları vardır.

Analiz edilen tüm ülke gelir gruplarında, kadınlar ve kayıt dışı ekonomide çalışanlar, ücret dağılımının alt ucunda ve dolayısıyla düşük ücretli ücretli çalışanlar olarak sınıflandırılan grupta aşırı temsil edilmektedir. Göçmen işçilerin durumu ev sahibi ülkenin gelir düzeyine bağlı olarak değişmektedir. Göçmen ücretli işçiler, üst-orta gelirli ve yüksek gelirli ülkelerde düşük gelirli ücretli işçiler arasında aşırı temsil edilirken, düşük gelirli ve alt-orta gelirli ülkelerde göçmenler ücret dağılımının üst ucunda aşırı temsil edilmektedir. Ancak bu durum, raporda kullanılan istatistiklere dahil edilmemiş olabilecek mültecilerin durumunu dikkate almayabilir. Düşük ve orta gelirli ülkelerde, düşük ücretli çalışanlar arasında kayıt dışılık yüzde 90'ın üzerindeyken, bu oran genel ücretli çalışan nüfusunda

yüzde 49 ila 75 arasında değişmektedir. Kullanılan anketlerdeki veri kısıtlamaları nedeniyle, raporda yüksek gelirli ülkelerdeki kayıt dışılığa ilişkin tahminlere yer verilmemiştir.

Ücret dağılımının farklı dilimlerinde cinsiyetler arası ücret farkının tahmin edilmesi, tüm ülke gelir gruplarında ve tüm ücret skalasında erkeklerin kadınlardan daha fazla kazandığını ortaya koymaktadır. Alt ve üst-orta gelirli ülkeler arasında, cinsiyete dayalı ücret farkı dağılımının alt ucunda daha yüksek (kadınların düşük ücretli mesleklerde ve kayıt dışılığın yüksek olduğu sektörlerde istihdam edilme olasılığının daha yüksek olduğu) ve dağılımın üst ucunda daha düşüktür (yüksek eğitilmiş kadınların bir azınlığının yüksek ücretler kazandığı, muhtemelen ücretlerin daha adil olduğu kamu sektöründe). Yüksek gelirli ülkelerde, cinsiyetler arasındaki ücret farkı, ücret dağılımının en alt ucunda en üsttekinden daha düşük olma eğilimindedir.

Ülke içi ücret eşitsizliğindeki düşüşler yirmi birinci yüzyılda da devam etmektedir

Rapor, küresel düzeyde ücretli çalışanların yaklaşık yüzde 73'ünü temsil eden 72 ülkeden oluşan bir örnekleme, bu ülkelerin yaklaşık üçte ikisinin yirmi birinci yüzyılın başından bu yana ücret eşitsizliğinde azalmaya tanık olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bulgu, kullanılan eşitsizlik ölçütüne bakılmaksızın benzerliğini korumaktadır. Tüm ülke gelir gruplarında baskın olmakla birlikte, ücret eşitsizliğindeki düşüşler düşük gelirli ve alt-orta gelirli ülkeler arasında daha belirgin olmuştur. Kullanılan eşitsizlik ölçütüne bağlı olarak, ücret eşitsizliğindeki yıllık ortalama düşüş yüksek gelirli ülkelerde yüzde 0,7 ile 0,3 arasında, üst-orta gelirli ülkelerde 1,3 ile 0,3 arasında ve düşük gelirli ülkelerde 9,6 ile 3,2 arasında değişmektedir. Alt-orta gelirli ülkelerde ücret eşitsizliğindeki yıllık değişim sıfıra yakın olup, dikkate alınan eşitsizlik ölçüsüne bağlı olarak yüzde 0,9'luk bir düşüş ile yüzde 0,3'lük bir artış arasında değişmektedir. Küresel düzeyde ortalama düşüş yılda yüzde 1,7 ile 0,5 arasında değişmektedir.

Birkaç istisna dışında, ücret eşitsizliğindeki düşüş ücret dağılımının hem üst hem de alt kuyruklarında gerçekleşmiştir. Ancak ortalama olarak, eşitsizlikler ücret dağılımının üst yarısında alt yarısından daha fazla düşmüştür. Küresel düzeyde, D9/D5 oranıⁱⁱⁱ ile hesaplanan ücret eşitsizliği (ücret dağılımının üst kuyruğundaki ücret eşitsizliğini ölçer) yılda ortalama yüzde 0,6 oranında düşmüştür. Eğer D5/D1 oranı kullanılırsa (ücret dağılımının alt kuyruğundaki ücret eşitsizliğini ölçer), yıllık yüzde 0,5 oranında düşmüştür. Ülkeye özgü ücret dağılımlarının dilimlerine göre reel ücret artışı incelendiğinde, her ülke gelir grubunda reel ücret artışının ortalama olarak en alt dilimlerde daha hızlı, orta dilimlerde daha yavaş ve giderek daha yüksek dilimlerde daha da yavaş olduğu görülmektedir. Bu bulgu, ücret eşitsizliğindeki azalma ile uyumludur.

Küresel ücret dağılımında ücret eşitsizliğindeki azalma

Dünya genelinde çalışanların saatlik ücretlerini ortak bir para birimine dönüştürdükten sonra sıralayan 2021 küresel ücret dağılımı^{iv}, yüksek düzeyde ücret eşitsizliğini ortaya koymaktadır. Dağılım, ücretli çalışanların büyük bir kısmının dağılımın en alt ucunda yoğunlaştığını ve küçük bir azınlığın giderek daha yüksek ücretler kazandığını göstermektedir. 2021 yılında, küresel düzeyde, ücretli çalışanların en alttaki yüzde 10'u tam zamanlı çalışma karşılığında aylık 250 SAGP ABD dolarının altında kazanırken, ücretli çalışanların en üstteki yüzde 10'u tam zamanlı çalışma karşılığında aylık 4.199 SAGP ABD dolarının üzerinde kazanmıştır. Küresel ücret dağılımındaki medyan işçiler tam zamanlı çalışma karşılığında ayda 846 SAGP ABD\$ kazanmaktadır.

Küresel ücret dağılımı tüm ücretli çalışanları aynı küresel ülkeye aitmiş gibi ele alsa da, uygulamada düşük gelirli, orta gelirli ve yüksek gelirli ülkelere gelen ücretli çalışanlar küresel ücret dağılımının sırasıyla en altında, ortasında ve en üstünde yoğunlaşmaktadır. Düşük gelirli, orta gelirli ve yüksek gelirli ülkeler için sırasıyla 201 ABD Doları, 630 ABD Doları ve 3.333 ABD Doları olarak ölçülen medyan ücretlerin de doğruladığı üzere, farklı ülke gelir gruplarına mensup ücretli

çalışanlar arasındaki ücret seviyelerinde önemli farklılıklar mevcuttur. Bu, düşük gelirli ülkelerdeki medyan ücretlinin satın alma gücünün, yüksek gelirli ülkelerdeki medyan ücretlinin satın alma gücünün yaklaşık yüzde 6'sı olduğu anlamına gelmektedir. Orta gelirli ülkelerde ise medyan ücretlinin satın alma gücü, yüksek gelirli ülkelerdeki medyan ücretlinin satın alma gücünün yüzde 20'sinden daha azdır. Ülke gelir grupları arasındaki bu kayda değer farklılıklar, küresel ücret dağılımında gözlemlenen yüksek ücret eşitsizliğini açıklamaktadır.

2021 küresel ücret dağılımını 2006'daki eşdeğeriyle karşılaştıran tahminler, küresel düzeyde, ele alınan dönemde reel ücretlerin dağılım genelinde arttığını, ücret eşitsizliğinin ise azaldığını göstermektedir. Medyan reel ücret 2006 yılında tam zamanlı çalışma için aylık 525 SAGP ABD dolarından 2021 yılında aylık 825 SAGP ABD dolarına yükselirken, D9/D1 oranı ile ölçülen ücret eşitsizliği seviyesi yüzde 28 azalmıştır. Küresel ücret dağılımının üst ve alt yarısındaki ücret eşitsizliğinin gelişimine bakıldığında, ücret eşitsizliğindeki genel azalmanın, ele alınan dönemde üst kuyruk eşitsizliğindeki (D9/D5 oranı ile ölçülen) yüzde 35'lik bir düşüşten kaynaklandığı görülmektedir. Öte yandan, alt kuyruk ücret eşitsizliği (D5/D1 oranı ile ölçüldüğü üzere) aynı dönemde yüzde 11 oranında artmıştır.

Analize ücretli olmayan çalışanların eklenmesi işgücü gelir eşitsizliği seviyesini artırmaktadır

Düşük ve orta gelirli ülkelerde ücret eşitsizliği yerine işgücü geliri eşitsizliğini analiz etmek daha eksiksiz ve politika ile ilgili bir ölçüm sağlar. Çünkü ücretli olmayan işçiler - yani işverenler, kendi hesabına çalışanlar, katkıda bulunan aile işçileri veya kooperatiflerde çalışanlar - işçilerin büyük bir bölümünü (ve bazı durumlarda çoğunluğunu) temsil etmektedir. İdeal olarak, işgücü geliri eşitsizliği çalışması tüm ücretli olmayan çalışanları içermelidir. Ancak, veri kısıtlamaları nedeniyle, katkıda bulunan aile işçileri analizin dışında tutulmaktadır; bu da muhtemelen işgücü geliri eşitsizliğinin düşük tahmin edilmesine ve diğer şeylerin yanı sıra, düşük kazançlı grup içinde kadınların eksik temsil edilmesine yol açacaktır.

Yaklaşık 50 ülkeden 2020 yılı civarında elde edilen en son verilerin kullanılması, düşük ve orta gelirli ülkelerde istihdamdaki baskın statünün ücretli olmayan işçiler olduğunu, yüksek gelirli ülkelerde ise ücretli olmayan işçilerin azınlıkta olduğunu göstermektedir. Düşük gelirli ülkelerde, kendi hesabına çalışanlar ve katkıda bulunan aile işçileri - çoğunluğu kadın - baskın kategorilerdir ve tüm dilimlerde ücretli çalışanlar olmasına rağmen, ücretli çalışanlar ağırlıklı olarak işgücü gelir dağılımının üst yarısında yer almaktadır. Alt-orta gelirli ülkelerin çoğunda, kendi hesabına çalışanların payı ücretli çalışanlardan daha yüksektir ve ücretli çalışanlar işgücü gelir dağılımının çoğu diliminde tüm çalışanların yaklaşık yüzde 30 ila 40'ını oluşturmaktadır. Üst-orta gelirli ülkelerde, tüm işçilerin yüzde 50 ila 90'ını oluşturan ücretli işçiler, işgücü geliri skalasının çoğu dilimindeki işçilerin çoğunluğunu temsil etmektedir.

Çoğu ülkede, işgücü geliri dağılımında kadın ve erkeklerin dağılımı gözle görülür şekilde eşitsizdir. Birincisi, ülkelerin büyük çoğunluğunda, dilimlere göre, ücretli istihdamdaki kadınların oranı erkeklerinkinden daha düşüktür. İkinci olarak, yine çoğu ülkede, işgücü geliri dağılımında düşük kazançlardan yüksek kazançlara doğru gidildikçe erkeklerin ücretli istihdamdaki payı artmaktadır. Buna ek olarak, cinsiyetler arası ücret farkı ile karşılaştırıldığında, kadınlar ve erkekler arasındaki saatlik kazanç farkı, hesaplamaya ücretli olmayan işçiler eklendiğinde tüm ülke gelir gruplarında artmaktadır. Genel olarak, tahminler düşük ve orta gelirli ülkelerde kadınların büyük bir kısmının kendi hesabına çalışan olarak geçimini sağladığını doğrulamaktadır; bu durum genellikle çalışanların daha kötü çalışma koşullarıyla karşılaştığı kayıt dışı ekonomide istihdamla ilişkilendirilmektedir.

Kayıtlı ve kayıt dışı istihdam karşılaştırıldığında, veriler çoğu ülkede kayıtlı ücretli istihdamın işgücü gelir dağılımının en üst yarısında yer aldığını göstermektedir. Buna karşılık, raporda yer

alan gelişmekte olan ve yükselen ülkelerin hemen hepsinde kendi hesabına çalışanlar büyük oranda kayıt dışı istihdamda yer almakta ve çoğunlukla işgücü gelir dağılımının alt yarısında bulunmaktadır. Cinsiyete dayalı ücret farklılığında olduğu gibi, kayıtlı ve kayıt dışı istihdamdaki işçiler arasındaki kazanç farkı da, özellikle düşük ve üst-orta gelirli ülkelerde, hesaplama ücretli olmayan işçiler eklendiğinde artmaktadır. Sonuç olarak, kanıtlar düşük ve orta gelirli ülkelerde kayıt dışı istihdamdaki işçilerin işgücü gelir dağılımının alt ucundaki kendi hesabına çalışanlar olduğunu göstermekte, dolayısıyla kayıt dışı istihdamın açıkça daha kötü çalışma koşullarıyla ilişkili olduğunu teyit etmektedir.

Ücretli olmayan işçilerin orantısız bir şekilde saatlik işgücü geliri dağılımının alt ucunda yer aldığı ve bunların arasında kadınların ve kayıt dışı ekonomide çalışanların fazla olduğu düşünüldüğünde, ücretli olmayan işçiler hesaplama dahil edildiğinde ölçülen eşitsizliğin arttığını bulmak şaşırtıcı değildir. Bu durum, analizde dikkate alınan üç ülke gelir grubundaki ülkelerin çoğunluğu için geçerlidir: düşük gelirli, alt-orta gelirli ve üst-orta gelirli ülkeler). Dolayısıyla, tahminlerin düşük ücretli çalışanların payının yüzde 17 ile 26 arasında değiştiğini gösterdiği düşük gelirli ülkelerde, ücret dışı çalışanların eklenmesi düşük ücretli çalışanların payını yüzde 19 ile 47 arasına yükseltmektedir. Benzer bir karşılaştırma, alt-orta gelirli ülkelerde sadece ücretli işçiler dikkate alındığında düşük ücretli işçilerin payının yüzde 3,4 ile 28 arasında değiştiğini, ancak ücret dışı işçiler dahil edildiğinde bu oranın yüzde 5 ile 51 arasına yükseldiğini göstermektedir. Benzer şekilde, üst-orta gelirli ülkeler arasında düşük ücretli çalışanların payı yüzde 2 ile 29 arasındadır, ancak bu oran ücret dışı çalışanlar hesaplama dahil edildiğinde yüzde 5 ile 41 arasına kaymaktadır. Diğer eşitsizlik ölçütleri kullanıldığında da benzer sonuçlara ulaşılmaktadır.

Ölçülen eşitsizlik, ücretli olmayan işçiler hesaplama dahil edildiğinde artsa da, veriler, ele alınan üç gelir grubundaki ülkelerin çoğunda - ve özellikle alt-orta ve üst-orta gelirli ülkelerde - işgücü geliri eşitsizliğinin yirmi birinci yüzyılın ilk çeyreğinde azaldığını göstermektedir. Örneğin, alt-orta gelirli ülkelerde düşük ücretli çalışanların payındaki düşüş yıllık yüzde 4 ile 11 arasında değişmiştir. Üst-orta gelirli ülkelerde ise düşük ücretli çalışanların payındaki düşüş yıllık %0,1 ile %11 arasında değişmektedir. Palma oranındaki değişime ilişkin tahminler de eşdeğer sonuçlara yol açmıştır.

Bölüm III. İlerleme

Farklı eşitsizlik ölçümleri, yüzyılın başından bu yana ülkelerin çoğunda ücret ve işgücü geliri eşitsizliğinin azaldığı bulgusunu desteklese de, eşitsizlikteki değişimin ölçülmesi ve tahmin edilmesindeki veri zorlukları, bu bulgunun doğrulanmasına yardımcı olmak için daha fazla araştırma yapılmasını gerektirmektedir. Dünya genelinde, ulusal istatistik ofislerinin çoğu, işgücü anketleri, işyeri anketleri ve/veya hane halkı gelir ve harcama anketleri gibi eşitsizlikleri analiz etmek için kullanılabilecek veriler toplamaktadır. Bu veriler, son dönemdeki eşitsizlik eğilimlerini incelemek için önemli bir bilgi kaynağını temsil etmektedir. Ancak, bu farklı veri kaynaklarının güçlü ve zayıf yönleri vardır ve veri toplama sıklığı anlaşılabilir bir şekilde ülkeden ülkeye değişmektedir. Gelecekte, ücret ve işgücü geliri eşitsizliğindeki küresel ve bölgesel eğilimleri daha iyi anlamak ve bu değişikliklerin arkasındaki itici güçleri belirlemek için daha fazla araştırmaya ihtiyaç duyulacaktır.

Rapor, yirmi birinci yüzyılın ilk çeyreğinde ücret eşitsizliğinde gözlenen düşüşe rağmen, mevcut ücret eşitsizliği seviyelerinin - ve daha da büyük ölçüde mevcut işgücü geliri eşitsizliği seviyelerinin - kabul edilemez derecede yüksek kaldığını göstermektedir. Çalışanların büyük çoğunluğunun ücretli olduğu yüksek gelirli ülkelerde, ücret eşitsizliğindeki düşüş genel hane halkı gelir eşitsizliğinin azaltılmasına katkıda bulunmuştur. Düşük gelirli ülkelerde, ücretliler hala tüm çalışanlar arasında azınlığı temsil ederken, çok sayıda orta gelirli ülkede ücretliler toplam istihdamın yarısından azını temsil etmektedir. Küresel ücret dağılımına ilişkin analizimiz, küresel düzeyde ücret eşitsizliği yüzyılın başından bu yana azalmış olsa bile, ücret dağılımının alt ucunda ücret eşitsizliğinin arttığını ve bunun

düşük gelirli ülkelerdeki düşük reel ücret artışından kaynaklandığını göstermektedir. Küresel ücret eşitsizliğinin gelecekte azalması, bu düşük gelirli ülkelerdeki ücretlerin iyileşmesine bağlı olacaktır. Resmi milyonlarca ücretli olmayan çalışanı kapsayacak şekilde genişlettiğimizde, bulgularımız işgücü gelir eşitsizliği ölçümlerinin büyük ölçüde arttığını göstermektedir.

Ücret eşitsizliğini azaltmaya yönelik ulusal stratejiler, ücret politikalarını ve kurumlarını güçlendirmenin yanı sıra düşük ücretin temel nedenleriyle mücadele etmeyi de dikkate almalıdır. Geçim Ücretleri de dahil olmak üzere Ücret Politikaları üzerine ILO'nun son üçlü Uzmanlar Toplantısına göre

- toplu pazarlık ve/veya üçlü sosyal diyalog yoluyla yasal asgari ücret tespiti, ücretlerin belirlenmesi ve ayarlanması için uygun yöntem olmalıdır;
- Ücretlerin belirlenmesinde hem işçilerin ve ailelerinin ihtiyaçları hem de ekonomik gerçekler göz önünde bulundurulmalıdır;
- Ücret politikaları ve ücret belirleme mekanizmaları toplumsal cinsiyet eşitliğini, hakkaniyeti ve ayrımcılık yapmamayı teşvik etmelidir;
- Kanıta dayalı bir yaklaşım için sağlam veri ve istatistikler kullanılmalıdır; ve
- Ulusal koşullar ve düşük ücretin temel nedenleri dikkate alınmalıdır.

Bu nedenle, ulusal stratejiler yalnızca ücret belirleme alanının ötesine geçmeli ve verimlilik artışı gibi daha geniş bir dizi faktörü içermelidir - örneğin, girişimcilik ve sürdürülebilir işletmeler için elverişli bir ortamın yaratılması, finansmana erişimin iyileştirilmesi ve teknolojik yenilik ve beceri geliştirme için güçlü kamu desteği yoluyla elde edilebilir. Aynı zamanda, güçlü ve etkili işgücü piyasası kurumları ve sosyal diyalog, verimlilik artışının, özellikle ücret dağılımının alt sınırında yer alanlar için ücret artışına dönüşmesini sağlamaya yardımcı olabilir. Belirli ulusal koşullar, ücret eşitsizliğini azaltmak için farklı politika eylemleri gerektirmektedir. Ülke düzeyinde, eşitsizliğin temel nedenlerini ve bunların belirli ülke bağlamındaki gelişimini anlamak için derinlemesine çalışmalarla birlikte iyileştirilmiş veriler, kanıta dayalı politikaların tasarlanmasında etkili olacaktır.

Son olarak, hanehalkı gelir eşitsizliğinin azaltılması, bir ülkenin vergi ve sosyal transfer sistemi aracılığıyla gelirin yeniden dağıtımını da gerektirir. Vergiler ve transferler yoluyla yeniden dağıtım miktarı, alınan ve dağıtılan vergi miktarı, vergi sistemlerinin artan oranlı olması (yani yüksek gelirli hanelerin gelirlerinin ne kadar büyük bir kısmını vergi olarak ödedikleri) ve transferlerin düşük gelirli hanelere yüksek gelirli hanelerden daha fazla fayda sağlama derecesi gibi birçok faktöre bağlıdır. Ancak gelişmekte olan ülkelerde, bu raporun da gösterdiği gibi, emek kazançları ücretli çalışanlarınkinden bile daha düşük olan ve büyük oranda kayıt dışı ekonomide çalışan kendi hesabına çalışanların büyük payı nedeniyle, vergi ve transferler yoluyla yeniden dağıtım için nispeten sınırlı bir alan vardır. Dolayısıyla verimliliği, insana yakışır işi ve kayıt dışı ekonominin kayıt altına alınmasını birlikte teşvik eden politika ve tedbirlere ihtiyaç duyulmaktadır.

ⁱ Hanehalkı geliri aşağıdaki kalemlerden bir veya daha fazlasını içerebilir: emek geliri, yatırım geliri (örneğin, sermaye kazançları veya mülk kiralamadan elde edilen kazançlar), sosyal güvenlik yardımları, emekli maaşları, emeklilik ödemeleri, sosyal yardım ödemeleri ve işçi dövizleri.

ⁱⁱ Palma oranı, ücret dağılımının en üst yüzde 10'luk kesiminin toplam saatlik ücretlerinin, ücret dağılımının en alt yüzde 40'luk kesiminin toplam saatlik ücretlerine bölünmesiyle hesaplanan bir eşitsizlik ölçümüdür.

ⁱⁱⁱ Buradaki oranlar, ücret dağılımı boyunca ondalık dilimler arasındaki oranları ifade etmektedir. Örneğin D9/D5 oranı, ücret dağılımının dokuzuncu diliminin üst sınırında (yüzde 90'lık dilim) kazanılan ücretin medyan ücrete (yani beşinci dilimin üst sınırı veya yüzde 50'lik dilim) bölünmesiyle hesaplanır.

^{iv} Ücretler, satın alma gücü paritesi dönüşüm faktörleri kullanılarak uluslararası dolara (ABD\$ PPP) dönüştürülür. PPP dönüştürme faktörleri farklı para birimlerini ortak bir para birimine dönüştürür ve bu süreçte ülkeler arasındaki fiyat seviyelerindeki farklılıkları kontrol ederek satın alma güçlerini eşitler.